

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

červen 2016

10. ročník / 6. číslo

„Neboť já již budu obětován, přišel čas mého odchodu. Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval.“

(2Tm 4,6-7)

Z kázání svatého Augustina, biskupa

Hlas volajícího na poušti

Církev slaví Janovo narození jako něco posvátného, u žádného jiného světce se jeho narození slavnostně nepřipomíná. Slavíme jenom narození Janovo a narození Kristovo. To musí mít svůj důvod; a jestliže snad o tom vypovíme méně, než by si tak veliká událost zasluhovala, naše přemýšlení o tom je plodnější a hlubší.

Jan přichází na svět z neplodné staré ženy, Kristus z panny v mladistvém věku. Janovo narození se nesetkává s vírou, a otec se stává němým. Maria věří, že se jí Kristus narodí, a počíná ho vírou. Předložili jsme, o čem máme přemýšlet, a naznačili jsme, o čem budeme pojednávat. Ale je to jen úvod; a nebudeme-li stačit svými schopnostmi nebo nebudeme-li mít dost času na prozkoumání všech hlubin tak velikého tajemství, lépe vás poučí ten, který mluví ve vás i za naší nepřítomnosti, na nějž zbožně myslíte, jehož jste přijali do srdce a jehož chrámem jste se stali.

Jan jako by stál na rozhraní dvou Zákonů, Starého a Nového. Že Jan tvoří jakýsi předěl, to dosvědčuje sám Pán slovy: Proroci a Zákon až do Jana Křtitele. Je představitelem toho, co je staré, a hlasatelem toho, co je nové. Jako představitel toho starého se rodí ze starých rodičů; jako představitel toho nového se projevuje už v lůně matčině jako prorok. Neboť ještě dřív než se narodil, při příchodu Panny Marie, zaplesal v lůně své matky. Už tam bylo naznačeno, čím bude – naznačeno dřív, než se narodil. Ukázalo se, koho je předchůdcem, dřív než byl od něho spatřen. Je to něco božského, přesahuje to míru toho, co zmůže lidská slabost. Nakonec přichází na svět, dostává jméno, a jeho otec může opět mluvit. Uvažuj, co tyto události symbolicky naznačují.

Zachariáš mlčí, ztratí hlas až do té chvíle, kdy se narodí Jan, předchůdce Páně, a hlas mu vrátí. Co znamená Zachariášovo mlčení, ne-li to, že proroctví zmizelo a že je před hlásáním Krista jakoby skryté a uzamčené? Otvírá se jeho příchodem, stává se jasným, když má přijít ten, který byl prorokován. Otevření úst Zachariášových při Janově narození odpovídá roztržení opony při Kristově smrti na kříži. Kdyby Jan ohlašoval sám sebe, neotevřel by Zachariášova ústa. Uvolňuje se jazyk, protože přichází na svět hlas. Neboť na otázku položenou Janovi, když už ohlašoval Pána: Kdo jsi?, on odpověděl: Já jsem hlas volajícího na poušti. Jan je hlas, Pán je však ten, o němž platí: Na počátku bylo Slovo. Jan byl pouze hlas pro stanovenou dobu; Kristus je Slovo, které bylo na počátku, Slovo věčné.

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 11⁰⁰ – eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Vavřince

Kalendárium

6. června 2016 od 18,00 se v Communii v ulici Karolíny Světlé 21 na Praze 1 bude konat další Modlitební večer. Pokud byste se chtěli přidat a pomodlit se společně s námi, dejte, prosím, vědět mailem (madlova@starokatolici.cz) nebo osobně přímo v kostele sestře Monice, aby s vámi počítala kvůli vytištění biblických textů.

Je možné, že Modlitební večer se bude konat v rotundě, záleží na stavu dokončení rekonstrukce v Communii.

9. června 2016 od 18,00 se v kapli sv. Rodiny u Nuselských schodů bude konat poutní bohoslužba.

10. června 2016 od 18,00 se v rotundě Nalezení sv. Kříže i v katedrálním chrámu sv. Vavřince bude probíhat již tradičně Noc kostelů.

Program v rotundě Nalezení sv. Kříže:

18:00 – 18:15 Prohlídka rotundy

18:15 – 18:55 Acant – pěvecký sbor Katolické teologické fakulty UK

19:00 – 20:00 Kytarový koncert Josefa Mazana

20:00 – 20:15 Prohlídka rotundy

20:15 – 20:45 Pueri Gaudentes - sbor vedený Liborem Sládkem

20:45 – 21:00 Prohlídka rotundy

21:00 – 22:00 Franta K. Barták – koncert post – folkového písničkáře

22:00 – 23:00 Pašije

23:00 – 23:50 Taizé modlitba

Program v katedrálním chrámu sv. Vavřince:

18:00 – 19:00 Eucharistická slavnost

19:00 – 19:50 Dábrlíbap sbor vedený Filipem Benešem

19:50 – 20:00 Prohlídka kostela

20:00 – 20:50 Klíma Duet – Richard a Lukáš Klímovi – klasická, jazzová i rocková hudba

20:50 – 21:10 Prohlídka kostela

21:10 – 21:40 Beshramonie – sbor vedený Liborem Sládkem

Kalendář farní obce

24. června 2016 od 17,00 budeme v katedrálním chrámu sv. Vavřince slavit společně slavnost Narození Jana Křtitele.

29. června 2016 od 18,30 se bude konat v katedrálním chrámu sv. Vavřince slavnostní bohoslužba k příležitosti slavnosti apoštolů Petra a Pavla, kde si zároveň budeme připomínat výročí kněžského svěcení našeho biskupa Dušana Hejbala, který k 16. červenci odchází do emeritury. Bohoslužba bude s účastí biskupů Utrechtské unie.

Udalo se

15. května 2016 od 17,00 se v katedrálním chrámu sv. Vavřince konala eucharistická slavnost Soslání Ducha svatého neboli Letnice. Při této bohoslužbě se udělovala svátost křtu malému Eliášovi Kryštofovi Osvaldovi a svátost bířmování bratru Zdeňkovi Jeřábkovi. Po této bohoslužbě jsme ještě pár chvil strávili při společném agape a příjemném povídání.

Narozeniny v červnu slaví:

Gaia Anzari, Petr Bačovský, MUDr. Tomáš Bauer, Kateřina Rachel Benešová, Markéta Boldišová, Johana Jandourková, Jana Jelínková, Klára Kazdová, Ondřej Kejkrt, Luboš Nondek, Vojtěch Starý, Tereza Šťovíčková, Markéta Tomková, Laura Dagmar Vávrová, Tomáš Zachariáš.

Přejeme hojnost Božího požehnání.

5. 6. – 10. neděle v mezidobí

1Kr 17,8-24

Ž 146

Ga 1,11-24a

L 7,11-17

Stejně jako Stvořitel řekl: „Budiž světlo“ – a bylo světlo, tak Ježíš přikazuje: „Chlapče, pravím ti: Vstaň“ – a chlapec se posadil a začal mluvit. Když mluvíme o Bohu, nemáme co dočinění s někým, kdo na počátku stvořil svět a pak si dal ruce do kapes a už se jenom dívá, jak to tady jde od desíti k pěti. Stvoření a nové tvoření stále pokračuje.

Když Ježíš vrací život mrtvému chlapci, ke slovu přichází Bůh, od kterého se dají čekat nové a dobré věci. Bůh, u kterého je připravena budoucnost pro každého – i pro toho, kdo si myslí, že už žádnou budoucnost nemá.

11. 6. – Svátek sv. Barnabáše

Sk 11,21b-26;13,1-3

Ž 98

Mt 10,7-13

V 1. čtení je řeč o druhém křesťanském společenství, které vzniklo v Antiochii, v době, kdy v Jeruzalémě zuřilo pronásledování. To společenství vzniklo z pohanů, takže pro dosavadní křesťany nestandardně. Apoštolové v Jeruzalémě ale vůbec nereagují podrážděně. Posílají do Antiochie Barnabáše a ten má radost, když vidí, co se v Antiochii děje. Vzpomene si na Pavla, kterému kdysi pomohl stát se apoštolem, jde pro něj do Tarsu a spolu budují tu novou křesťanskou obec. Barnabáš byl muž plný Ducha svatého a víry a takoví by měli být ti, kdo chtějí být apoštolové v dnešní době, v dnešním světě: ne ohrnovat nos, ne povýšeně vyučovat, ale dokázat mít radost, že se někde něco děje pro Kristovu věc - i když je to třeba na můj vkus nestandardní.

12. 6. – 11. neděle v mezidobí

1Kr 21,1-21a

Ž 5

Ga 2,15-21

L 7,36-8,3

Šimon, ten člověk bez lásky, bez srdce, reprezentuje postoj většiny lidí: „Nikoho jsem nezabil, jsem slušný člověk, já Boží odpuštění nepotřebuji“. Šimon monitoruje hříchy druhých a myslí si, že sám nemá hřích - a to je nejtěžší ze všech hříchů.

Naproti tomu žena, která za Ježíšových dob provozovala tu svou nejstarší živnost, si na nic nehraje. Určitě věděla, že nejedná správně. Věděla, co dělá, a určitě cítila svou zvětšující se prázdnotu. A pak potkala Ježíše. Asi stačil jen pohled, možná zaslechla pár jeho slov... Bylo v něm něco velikého, něco zvláštního a ona na to reagovala podle svého nejlepšího svědomí: Vyhledala ho, i když v domě, kam by jí jinak nepustili, prodrala se tam a chtěla mu to všechno říct: všechno o svém zbabraném životě, o tom soukolí, z něhož není cesta ven... a tak se mu ze zadu vrhla k nohám a nebyla schopná slova. Rozbila tu vzácnou nádobku s ještě vzácnější masťou, celé její jmění a svými slzami a líbáním jeho nohou to vlastně všechno řekla: „Jsem na dně, já už takhle nechci žít, pomoz mi“.

Komu se víc odpouští, ten bude víc milovat, a komu se odpouští málo, málo miluje.

19.6. – 12. neděle v mezidobí

1Kr 19,1-15a

Ž 42,43

Ga 3,23-29

L 8,26-39

„A za koho mne pokládáte vy?“, ptá se Ježíš i nás. Tady už nikdo nevystačí s tím, co si myslí ostatní, nemůže se schovat za průzkum veřejného mínění a dokonce nestačí ani svědectví Písma a víra církve. Člověk se musí osobně rozhodnout a jemu samotnému musí být jasno, kdo je Ježíš. Petr ta pravá slova nachází a promlouvá za všechny a na otázku „Za koho mne pokládáte vy?“ odpovídá „Za Božího Mesiáše“. On a jistě i ostatní cítí, že v Ježíšovi se setkávají s Bohem.

Mnozí Ježíše odmítli proto, že takový Mesiáš neodpovídal jejich představám a také my ho často odmítáme, protože neodpovídá našim představám. A tak i dnes není mnoho těch, kteří chápou, co Ježíš vlastně přináší: osvobození vnitřní a duchovní. Oni museli změnit své smýšlení, pokud ho chtěli pochopit. On jde cestou, která není příjemná a ti, kteří ho chtějí následovat, budou muset přijmout tuto cestu i ve svém životě a jít po ní. Mít podíl na tom, co se stalo s ním. Jít do Boží slávy skrze jeho kříž.

24. 6. – Slavnost Narození Jana Křtitele

Iz 49,1-6

Ž 139

Sk 13,22-26

L 1,57-66.80

Zpráva o tom, že Bůh je člověku blízko, je někdy tak překvapující, že ji člověk není schopen uvěřit. Ale co je na příběhu, který předchází narození Jana Křtitele, krásné a nadějně je to, že naše víra nebo nevíra není tak podstatná. Že Evangelium se děje i když my, kteří bychom mu měli pomáhat na svět, mu vlastně bráníme. Evangelium se děje, i když Zachariáš pochybuje. A jeho němota je náповědou, že i lidské mlčení dokáže mluvit o Boží lásce, která je prostě nevyslovitelná, o tom, že se Bůh sklání k člověku, který už se sám odepsal, že k nám přichází, aby odstranil naše tajné bolesti a aby nám dal svobodu a radost.

Ten dnešní příběh je i o nás, kteří toužíme, čekáme a voláme po veliké Boží lásce, a když přijde, tak ji nejsme schopni přijmout, odevzdat se jí a dát se do jejích služeb. O nás, kteří si do života klidně pouštíme stress a podáváme se mu, upínáme se na lidské naděje, bereme věci do svých vlastních rukou a jsme hluchí a němí vůči naději Boží.

26. 6. – 13. neděle v mezidobí

2Kr 2,1-2.6-14

Ž 77

Ga 5,1.13-25

L 9,51-62

Ježíš je náročný, proto se nám může zdát, že nás vlastně odrazuje. Ale jen tak může z nás slabých učinit nástroje svého království. On totiž nemá rád podmínky a nemá rád větu „Napřed si něco vyřídím a pak za tebou půjdu“. Hledá takové, kterým půjde o Boží království nejprve a to ostatní on sám přidá.

Když nezachováme správné pořadí, nehodíme se pro jeho království., ani jsme nebyli Boží láskou tak zachvázeni, abychom jí nedali přednost přede vším. Prostě jsme položili ruku na pluh a už se ohlížíme. Muž, který vede pluh, se ani neohlíží, ani není zahleděn do nedozírných dálek: prostě vidí pár kroků před sebe a ví, co má dělat a to ostatní přijde samo.

Boží království není a nemůže být jen krásným doplňkem k našemu lidskému štěstí a k čemukoliv.

29. 6. – Slavnost Petra a Pavla

Sk 12,1-11

Ž 34

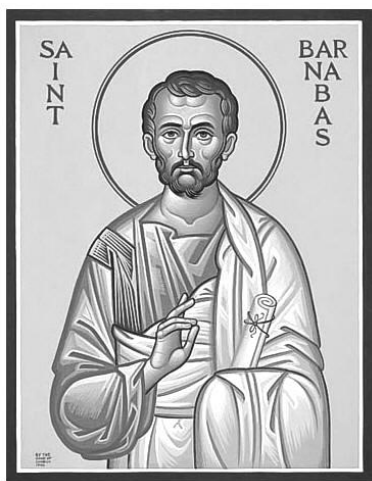
2Tm 4,6-8.17-18

Mt 14,22-32 (Mt 16,13-25)

Slavnost apoštolů Petra a Pavla je dnem kněžských svěcení. Prosme dnes za dar kněžství. Za to, že stejně jako Petra a Pavla, dokáže použít ke své službě lidi přes všechny jejich nedostatky. Prosme za to, aby se z našich kněží nestali „veledůstojní pánové“, aby mohli s apoštolem Pavlem vyznat: Milostí Boží jsem to, co jsem. Církev není budována naší zdatností, naší snahou a našimi schopnostmi. Naše lidské úsilí by určitě vybudovalo společnost k pěstování kultu a duchovního povznesení nebo spolek obětavých přátel - ale Kristova církev by to nebyla. Tu si staví On sám. A v tom je její sláva. Církev, které my sloužíme, je lid Kristem shromažďovaný k spáse.

Náš život je krátký a brzy nás Pán povolá před svůj soud. A bude se nás ptát, co pro nás v tomto světě znamenalo být mu věrný. Co jsme vykonali pro jeho věc a čeho jsme byli schopni se zříci. Jak jsme naplnili svůj čas. Za co jsme bojovali. Oč jsme usilovali. Ať můžeme jednou říci se sv. Pavlem: „Bojoval jsem dobrý boj, skončil jsem svůj běh a uchoval víru“.

Svatý Barnabáš

Barnabáš, původním jménem Josef, se narodil na Kypru a pocházel z helenizované židovské rodiny kněžského rodu Lévičů. Do Jeruzaléma přišel, aby se zdokonalil ve Starém zákoně. Tam se současně s pozdějším apoštolem Pavlem (tehdy ještě Saulem) vzdělával u tehdy věhlasného židovského učence Gamaliela. Když se stal křesťanem, patřil k hlavním oporám jeruzalémské obce. Apoštolové mu dali jméno Barnabáš (aramejsky Syn útěchy) pro jeho povahu a pozitivní vliv na okolí. Brzy se zařadil mezi největší misionáře a kniha Skutků apoštolů o něm říká: „Byl to muž dobrý, plný Ducha svatého a víry; a tak bylo mnoho lidí přivedeno k Pánu.“ (11,24) Jeho prvním působištěm byla

Antiochie, kde po Štěpánově ukamenování víru začali šířit věřící utečenci z Jeruzaléma a jeruzalémští zástupci církve do tohoto syrského velkoměsta Barnabáše s důvěrou vyslali. Ten se nejdřív ujal Pavla po jeho obrácení a vzal ho sebou. V Antiochii spolu strávili celý rok a hlásali evangelium. Barnabáš Pavla přivedl mezi apoštoly, zaručil se za něj a později se stal jeho společníkem na jeho první misijní cestě. V lyakonském městě Lystře zažili i kuriózní případ, když po uzdravení ochrnutého, obyvatelé začali Barnabáše, jako staršího a majestátního, považovat za boha Dia, a hlavního z této dvojice Pavla za posla bohů, Herma. Oba se tomu museli hodně bránit, neboť kněz Diova chrámu dal přivést k bráně ověčené býky a chtěl je s lidem apoštolům obětovat. Ti dva roztrhli svůj oděv a volali: „Vždyť i my jsme smrtelní lidé jako vy. Zvěstujeme vám, abyste se od těchto smrtelných věcí obrátili k živému Bohu ...“ (Sk 14,15) Do toho přišli Židé, kteří apoštoly začali pronásledovat v předchozích městech a přiměli místní obyvatele ke společnému kamenování Pavla. Po příchodu do Derbe se pak z první misijní cesty vrátili přes Lystru, Ikonium a Pisidskou Antiochii. Všude povzbuzovali učedníky a říkali jim: „Musíme projít mnohým utrpením, než vejdemo do Božího království.“ (Sk 14,22)

Do Antiochie se vrátili asi r. 48. Tam narušovali klid lidé obrácení ze židovství, kteří chtěli, aby se věřící podrobovali i obřizce. Barnabáš s Pavlem se sice proti tomu postavili, ale to nestačilo. Byli s nimi vysláni poslové k apoštolům do Jeruzaléma. V Jeruzalémě se po jejich příchodu sešel apoštolský sněm, který definitivně rozhodl, že obrácené z pohanství netřeba nutit k zachovávan

Životopisy svatých

Mojžíšského zákona s obřízkou. Rozhodnutí sněmu bylo pak v Antiochii přijato a obec dál vzkvétala.

Pavel se rozhodl vykonat druhou apoštolskou cestu po církvích Malé Asie. Pozval na ni zase Barnabáše, ale ten nechtěl jít bez bratrance Marka, se kterým Pavel nesouhlasil. Nedohodli se a Barnabáš odešel s Markem na Kypr, zatímco s Pavlem v r. 50 šel Silas. Ze zmínky v 1. listě Korint'ánům: "To snad jen já a Barnabáš jsme povinni vydělávat si na živobytí?" (1K 9,6) vyplývá, že před r. 57 zase spolu pracovali a Barnabáš byl Korintským obcím znám.

Na Kypru se další Barnabášovy osudy ztrácí. Ústní podání dokládá, že mezi roky 60 -62 byl kamenován a pak snad upálen. V Salamíně u Famgusty se nachází i jeho hrob.

Církev mu přiznává titul apoštola pro jeho úzkou spolupráci s ostatními apoštolů a pro jeho význam v prvotní Církvi. Jeho svátek slavíme 11. června.

Farní vyúčtování za měsíc květen 2016

Příjmy:

sbírky 7 018,-
příspěvky..... 1 540,-
dar 2 250,-
přeplatek za služby (Communio)..... 320,-
úroky z účtu 438,-

CELKEM: 11 566,-

Výdaje:

Communio (nájem) 843,-
Communio (služby) 280,-
Telefonica O2 599,-
varhanní doprovod 3 000,-
květiny 139,-
poplatky za účet 98,-

CELKEM: 4 959,-

ROZDÍL: 6 607,-

Běžný účet k 31. 5. 2016: 1 402 827,-
Pokladna k 31. 5. 2016: 51 909,-
CELKEM: 1 454 736,-